

הרגעים המאושרים של דסי

מאת: מלכי
איור: שרה פוגל

כל יום, בשעה חמש וחצי אחר הצהריים, הן יורדות למטה: אמא במטפחת לראשה, וילדה מתוקה שתלתלים שחורים מקפצים לה על הראש. כל יום בשעה חמש וחצי אחר הצהריים אמא שולפת הפתעות מהשקית שהיא נושאת איתה - גומי, או מטקות, או פדור וברב הפעמים - חבל.

כי דסי, וזה בהחלט השם האמיתי שלה, אוהבת מאד, אבל מאד, לקפץ בחבל.

אז אמא של דסי מחזיקה בחבל מצד אחד ומוצאת מתנדבת או כמה מתנדבות שמספיקמות להחזיק בחבל מצד שני. הן מנגלות, ודסי קופצת.

ככה כל יום. אם מזג האוויר אינו סוער או גשום או משלג, אמא ודסי יורדות ביחד לגנה, אמא של דסי שולפת משחק מהשקית ומשחקת עם דסי ומנסה לגייס עוד כמה ילדות לפעילות.

ועכשו אני כמעט יכולה לראות את הגבות שלכם מתרוממות בהפתעה ואת המוח שלכם שואל: 'למה דסי צריכה שאמא שלה תגלגל לה בחבל? מה - היא תינקת? ואם היא תינקת - איך היא יודעת בכלל לקפץ בחבל? ולמה אמא שלה יורדת איתה כל יום לגנה? משעמם לה? דסי בת יחידה?'

לא, לאמא של דסי ממש לא משעמם. יש לה אחד עשר ילדים, בלי עין רעה, וגם שני נכדים מתוקים מדבש והיא עסוקה מאד מאד, כמו שאתם יכולים להבין.

לא, דסי לא תינקת. דסי היא ילדה בת שמונה ולומדת בכיתה ב'. היא יודעת לגלגל מצון בחבל וגם קופצת טוב מאד. אבל דסי אינה ילדה רגילה ככל הילדות בשכונה. דסי היא ילדה מיוחדת. יש לה קשיים שונים בלמידה וגם בעיות בריאות, והיא לומדת בבית הספר 'שיח סוד' לילדות מיוחדות בירושלים.

לפני מספר חדשים פגשתי את דסי בבית הספר שלה ונהייתי לדבר איתה. היא ילדה מתוקה וגם בעלת מדות טובות במיוחד. ואז, אם אתם זוכרים, ספרתי לכם עליה במדור שלנו בעתון 'ילדים' - 'עמוד מיוחד'.

קראתם על דסי האחראית, על דסי האכפתית, על דסי השמחה בשמחתם של אחרים, על דסי שמסגלת ממש לבכות כשהיא רואה שלמישהו עצוב, על דסי המשקיעה והמתקדמת, על דסי שאוהבת כל כך תינוקות. ובקצור על ילדה באמת מיוחדת!

גם אמא של דסי אמרה לנו אז כמה מלים, ועלי לצון שהיא

אמרה אותן בכאב רב. "זה שדסי לא ילדה רגילה לגמרי, לא אומר שאין לה לב ואין לה רגשות", כך היא אמרה. "היא נפגעת, היא נעלבת והיא עצובה מאד פשלא רוצים לשחק איתה. היא גם יודעת בדיוק מתי מנסים להתחמק ממנה וזה כואב לה כל כך..."

עוד אמרה לנו אמא של דסי: "אני לא רוצה שתשחקו עם דסי כי אתם מרחמים עליה. אני רוצה שתנסו להכיר אותה. יש לה לב טוב והיא חיקנית ונחמדה. היא רק לא ממש כמו כלם".

את כל זאת כבר ספרתי לכם. מה שאני רוצה לספר היום זה על מה שקרה בעקבות הפרסום של המדור 'עמוד מיוחד' המספר את ספורה של דסי.

אלו ילדים וילדות נפלאים קוראים את עתון 'ילדים' וילדות רבות, גם מירושלים שבה מתגוררת דסי, וגם משאר ערי הארץ, התגלו פילדות מקסימות, בעלות לב טוב, בעלות רגש חם ובעלות מדות מיוחדות.

בשבת קודש, יומים לאחר פרסום המדור, התדפקו שתי ילדות נהדרות על דלת בית משפחה של דסי. זו הייתה ילדה מהשכונה ובת דודתה שקלל לא מפירה את דסי, אבל רצתה מאד להכיר אותה. הן הזמינו אותה לשחק איתן ודסי ירדה למטה. הן שחקו שלששתן, ודסי הייתה מאשרת כל כך!

אמא שלה מספרת שהיא פשוט קפצה משמחה בבית כשקבלה את ההזמנה של הילדות הללו, העיניים שלה ברקו מאשר וכל אותו שבוע היא ספרה לכלם - לסבא ולסבתא, לאחים ולאחות הנשואים, לגיסות ולגיס, לשכנות, לחברות בבית הספר ולמורות על ההפתעה שהייתה לה בשבת.

ביום ראשון, כשדסי חזרה הביתה מבית הספר, כבר חכו לה בתבת הדאר מכתבים מילדות. נכון, בקשנו מכם לשלח לדסי מכתבים ובהם ציור, ספור, שיר או כמה מלים על מה שאתם חושבים ומרגישים. הבטחנו להעביר לדסי את

כל המכתבים, אבל גם אנחנו לא שערנו איזו תהודה תהיה לבקשה הזו!

עד כה, חדש מאז פרסום הבקשה, דסי קבלה יותר ממאה וחמשים (!150) מכתבים. מתברר שיש ילדות ונערות שהתרגשו מאד לקרא את המדור וצלמו אותו ותלו בפתות כדי שכלן כולן, גם מי שעדיין לא הספיקה לענן בעתון 'ילדים', תוכל לעשות זאת. ילדות רבות כתבו, ועדיין ממשיכות לכתב, מכתבים לדסי!

המכתבים הגיעו לתבת הדאר של משפחת ג' (כן, הרבה ילדות זהו אותה מהשכונה או מהפרות אחרת) או למערכת העתון, והיו מלאים בדברים המחממים את הלב. ילדות ונערות מפל הארץ כתבו לדסי עד כמה הן התפעלו ממדותיה הטובות, יש כאלו שהגדילו לעשות והוסיפו מתנות קטנטנות ומשמחות - מדבקות, מחקים חמודים, פרסים קטנים, גומיות צבעוניות שאפשר להכין מהן צמידים וכדומה.

ילדות וגם ילדים ציירו ציורים נפים שדסי שומרת עליהם כעל בבת עינה, וילדות וגם נערות בתיכון ובסמינר רשמו לה את מספרי הטלפון שלהן והזמינו אותה להתקשר והיא באמת עושה זאת.

אמא של דסי מספרת שמאז, מדי יום, כשדסי חוזרת מבית הספר, היא בודקת בתבת הדאר אם הגיע מכתב עבורה, ובדרך כלל מגיע מכתב

ונאפלו כמה מכתבים. היא עולה הביתה בשמחה רבה ואמא או אחת האחיות הגדולות מקריאות לה כמה מן המכתבים שהצטברו. אחר כך דסי בוחרת שנים-שלושה מכתבים ומתקשרת אל הילדות שהציעו להיות איתה בקשה דסי לא רק מרגישה חשונה ומיוחדת בזכות המכתבים שמגיעים אליה, היא יודעת גם להחמיא לילדות שטרחו ושלחו לה מכתבים. "כל הכבוד לך שחשבת עלי", "רואים שיש לך מדות טובות", "את ממש ציירתו" - אלו משפטים שאמא שלה שמעה ממנה כאשר שוחחה בטלפון.

ביום שני שאחרי פרסום המדור דפקה על הדלת וילדה-שכנה של משפחת ג' גם היא, כמו דסי, בת שמונה, והיא לומדת בבית הספר השכונתי. מה התברר? שהילדה החליטה להגיע באופן קבוע, כל יום שני למשך שעה וחצי-שעתיים לשחק עם דסי בבית.

אתם יודעים, לפעמים היצר הרע מצליח לנצח החלטות טובות ולגרם להן להשכח מהלב. הוא גם ממציא כל מיני תרוצים כדי שלא נקים את ההחלטות הטובות הללו. אבל את השכנה החמודה של דסי הוא לא הצליח לנצח. כל שבוע ביום שני, בשעה קבועה, היא דופקת על הדלת ומשחקת עם דסי ושתייהן נהנות מאד זו מחברתה של זו.

בשבוע שעבר, למשל, השכנה החביבה הביאה עמה ציורים וצבעי פנדה שאמא שלה קנתה במיוחד עבורה ועבור דסי, ושתייהן לשבו במטבח והיו כה שקועות בצביעה, עד שהן לא שמו לב שהזמן חלף-עבר לו, ושעת ארוחת הערב הגיעה...

ונסים בספור טרי-טרי, שהתרחש בשבת האחרונה. אמא של דסי עמדה ליד החלון הצופה אל הגנה, לצד כמה מבנותיה, והן שוחחו להנאתן. גם דסי עמדה שם והביטה בילדות המשחקות למטה בחבל.

"אולי תרדי למטה ותבקשי מהן להצטרף למשחק בחבל", הציעה לה אמא, "את הרי אוהבת מאד לקפץ בחבל".

זו הצעה פשוטה, נכון? אבל עבור דסי זו הייתה הצעה מהפכנית. מעולם היא לא יזמה צעד כזה. מעולם לא ירדה למטה ובקשה בעצמה שישתפו אותה במשחק.

אבל נראה שהמכתבים הרבים שקבלה, ההתנהגות היפה של ילדות כלפיה ושיחות הטלפון עשו לה משהו. עבדה - דסי קבלה אמוץ, ירדה לגנה, נגשה לילדות המשחקות ושאלה אם הן מוכנות לשתף אותה.

נדאי שהן היו מוכנות! הן קבלו אותה יפה כל כך. אפילו לא בקשו ממנה לגלגל, אלא הציעו לה מיד להצטרף אל הבנות הקופצות ורק לאחר מכן היא גלגלה.

נגלה לכם, שלמעלה, בבית משפחת ג' אמא של דסי, האחים והאחיות, לא הצליחו להתאפק ומחו כמה דמעות מהעיניים ורק משום ששבת הייתה הם עשו מאמץ רב לא לפרץ בבכי גדול, הנובע מהתרגשות, כפונדון.

ומי שלא ראה את דסי באותו מעמד לא ראה ילדה מאשרת מימיו!